

20-01-2019

প্ৰাতঃমুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"অব্যক্ত মহাবাক্য"

ৰিভাইজ: 12-04-1984 মধুবন

"ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ আধাৰ - পবিত্ৰতা"

আজি বাপদাদাই পবিত্ৰ হংসসকলক চাই আছেহঁক। প্ৰত্যেক পবিত্ৰ হংস কিমানলৈকে পবিত্ৰ হৈছে, কিমানলৈকে হংস হৈ উঠিছে? পবিত্ৰতা অৰ্থাৎ হলি (holy) হোৱাৰ শক্তি কিমানলৈকে জীৱনত অৰ্থাৎ সংকল্প, বাণী আৰু কৰ্মত, সম্বন্ধত, সম্পৰ্কত আনিছে? প্ৰতিটো সংকল্প হলি অৰ্থাৎ পবিত্ৰতাৰ শক্তিৰে সম্পন্ন হয়নে? পবিত্ৰতাৰ সংকল্পৰ দ্বাৰা যিকোনো অপবিত্ৰ সংকল্পধাৰী আত্মাক চিনাক্ত আৰু পৰিৱৰ্তন কৰিব পাৰানে? পবিত্ৰতাৰ শক্তিৰে যিকোনো আত্মাৰ দৃষ্টি, বৃত্তি আৰু কৃতি তিনিওটি সলনি কৰিব পাৰা। এইটো মহান শক্তিৰ আগত অপবিত্ৰ সংকল্পইও আক্ৰমণ কৰিব নোৱাৰে। কিন্তু যেতিয়া নিজে সংকল্প, বাণী আৰু কৰ্মত পৰাজিত হৈ যোৱা তেতিয়া অন্য ব্যক্তি বা প্ৰকল্পন যুক্ত বাতাবৰণত পৰাজয় হয়। কাৰোবাৰ সম্বন্ধ বা সম্পৰ্কৰ ক্ষেত্ৰত পৰাজিত হোৱাটোৱে এইটো সিদ্ধ কৰে যে স্বয়ং পিতাৰ সৈতে সৰ্ব সম্বন্ধ গঢ়ি তোলাত অপাৰগ হৈছে, তেতিয়া কোনো সম্বন্ধ বা সম্পৰ্কৰ ক্ষেত্ৰত পৰাজিত হয়। পবিত্ৰতাত পৰাজিত হোৱা, ইয়াৰ বীজ হৈছে কোনো ব্যক্তি বা ব্যক্তিৰ গুণ, স্বভাৱ, ব্যক্তিত্ব বা বিশেষত্বৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হোৱা। এই ব্যক্তি বা ব্যক্ত ভাৱৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হোৱা, সেয়া প্ৰভাৱিত হোৱা নহয় বৰবাদ হোৱাহে হয়। ব্যক্তিৰ ব্যক্তিগত বিশেষত্ব বা গুণ, স্বভাৱ পিতাই প্ৰদান কৰা বিশেষত্ব হয় অৰ্থাৎ দাতাৰ দান হয়। ব্যক্তিৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হোৱা এয়া প্ৰবঞ্চিত হোৱাহে হয়। প্ৰবঞ্চিত হোৱা অৰ্থাৎ দুখ পোৱা। অপবিত্ৰতাৰ শক্তি, মৃগতৃষ্ণাৰ সমান শক্তি হয় যিয়ে সম্পৰ্কত বা সম্বন্ধত বৰ ভাল অনুভৱ কৰায়, আকৰ্ষিত কৰে। এনেকৈ ভাবে যে মই ভাল দিশত প্ৰভাৱিত হৈ আছো সেয়েহে শব্দও এয়ে কয় বা ভাবে যে এওঁক বহুত ভাল লাগে বা এওঁৰ গুণ বা স্বভাৱ ভাল লাগে। জ্ঞান ভাল লাগে। যোগ কৰোৱাটো ভাল লাগে। ইয়াৰ পৰা শক্তি পোৱা যায়, সহযোগ পোৱা যায়, স্নেহ পোৱা যায়। খন্তেকীয়া প্ৰাপ্তি হয় কিন্তু প্ৰবঞ্চিত হ'বলগীয়া হয়। দিওঁতা দাতা অৰ্থাৎ বীজক, আধাৰক (foundation) নোহোৱা কৰি ৰং-বিৰংগৰ ডালক খামোচি ধৰি দুৰি থাকিলে তেন্তে কি দশা হ'ব? আধাৰ অবিহনে ডালে দোলাব নে তলত পেলাব? যেতিয়ালৈকে বীজ অৰ্থাৎ দাতা, বিধাতাৰ সৈতে সৰ্ব সম্বন্ধ, সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ ৰস অনুভৱ নহয় তেতিয়ালৈকে কেতিয়াবা ব্যক্তিৰ পৰা, কেতিয়াবা বৈভৱৰ পৰা, কেতিয়াবা প্ৰকল্পন (vibration) বায়ুমণ্ডল আদি ভিন্ন-ভিন্ন ডালৰ পৰা পোৱা খন্তেকীয়া প্ৰাপ্তিত মৃগতৃষ্ণাৰ দৰে প্ৰবঞ্চিত হৈ থাকিব। এই প্ৰভাৱিত হোৱা অৰ্থাৎ অবিনাশী প্ৰাপ্তিৰ পৰা বঞ্চিত হোৱা। পবিত্ৰতাৰ শক্তি যেতিয়া বিচৰা, যেনেকুৱা স্থিতি বিচৰা, যি প্ৰাপ্তি বিচৰা, যি কাৰ্যত সফলতা বিচৰা, সেয়া সকলো তোমালোকৰ আগত দাসীৰ সমান হাজিৰ হৈ যাব। যেতিয়া কলিয়ুগৰ অন্ততো ৰজোপ্ৰধান পবিত্ৰতাৰ শক্তি ধাৰণ কৰোঁতা নামধাৰী মহাত্মাসকলৰ এতিয়া অন্তলৈকেও প্ৰকৃতি দাসী হোৱাৰ প্ৰমাণ দেখি আছে। এতিয়ালৈকেও নাম মহাত্ম্য চলি আছে, এতিয়াও পূজ্য হয়। অপবিত্ৰ আত্মাসকলে শিৰ নত কৰে। তেন্তে ভাবা - অন্তিম সময়তো পবিত্ৰতাৰ শক্তিৰ কিমান মহত্ব আছে আৰু পৰমাত্মা দ্বাৰা প্ৰাপ্ত হোৱা সত্যপ্ৰধান পবিত্ৰতা কিমান শক্তিশালী হ'ব। এই শ্ৰেষ্ঠ পবিত্ৰতাৰ শক্তিৰ আগত অপবিত্ৰতা নতমস্তকে হৈ থকা নাই কিন্তু তোমালোকৰ চৰণৰ তলত আছে। অপবিত্ৰতা ৰূপী আসুৰী শক্তি, শক্তি স্বৰূপৰ চৰণৰ তলত দেখুওৱা হৈছে। যি পৰাজিত হৈ চৰণৰ তলত আছে, সি পৰাজিত কেনেকৈ কৰিব পাৰে!

ব্ৰাহ্মণ জীৱন আৰু পৰাজিত হোৱা ইয়াক কোৱা হ'ব নামধাৰী ব্ৰাহ্মণ, এই ক্ষেত্ৰত এলেহুৱা নহ'ব। ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ আধাৰ হৈছে পবিত্ৰতাৰ শক্তি। যদি আধাৰ দুৰ্বল হয় তেন্তে প্ৰাপ্তিৰ 21 মহলীয়া বিল্ডিং কেনেকৈ টিকিব পাৰিব। যদি

আধাৰ লৰি থাকে তেন্তে প্ৰাপ্তিৰ অনুভৱ সদায় থাকিব নোৱাৰে অৰ্থাৎ অচল হৈ থাকিব নোৱাৰে আৰু বৰ্তমান যুগৰ বা জন্মৰ মহান প্ৰাপ্তিৰ অনুভৱো কৰিব নোৱাৰে। যুগৰ, শ্ৰেষ্ঠ জন্মৰ মহিমা গাওতা জ্ঞানী ভক্ত হৈ যাব অৰ্থাৎ জ্ঞান আছে কিন্তু নিজে তেনেকুৱা নহয়, ইয়াকে কোৱা হয় জ্ঞানী ভক্ত। যদি ব্ৰাহ্মণ হৈ সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ, সৰ্ব শক্তিৰ বৰদান বা উত্তৰাধিকাৰ অনুভৱ নকৰে তেন্তে তেওঁক কি বুলি কোৱা হ'ব? বঞ্চিত আত্মা বা ব্ৰাহ্মণ আত্মা? এই পবিত্ৰতাৰ ভিন্ন ভিন্ন ৰূপক ভাল দৰে জানি লোৱা, নিজৰ প্ৰতি চোকা দৃষ্টি ৰাখা। মাথো চলি নাথাকিবা। নিমিত্ত হোৱা আত্মসকলক, পিতাকো চলোৱাৰ চেষ্টা কৰা। এয়াতো হয়েই, এনেকুৱা কোন হৈ উঠিছে! বা কয় এয়া অপবিত্ৰতা নহয়, মহানতা হয়, এয়াতো সেৱাৰ সাধন হয়। প্ৰভাৱিত নহওঁ, সহযোগ লওঁ। সহায়কাৰী হয় সেয়েহে প্ৰভাৱিত হয়। পিতাক পাহৰিলা আৰু মায়াৰ গুলি লাগি গ'ল তেতিয়া নিজক ৰক্ষা কৰিবলৈ কয় - মই নকৰো, এওঁ কৰে। কিন্তু পিতাক পাহৰিলে ধৰ্মৰাজৰ ৰূপতে পিতাক পাব। পিতাৰ সুখ কেতিয়াও পাব নোৱাৰিবা সেয়েহে লুকোৱাই নাৰাখিবা, নচলাবা। আনক দোষী নকৰিবা। মৃগতৃষ্ণাৰ আকৰ্ষণত প্ৰবঞ্চিত নহ'বা। এই পবিত্ৰতাৰ আধাৰৰ ক্ষেত্ৰত বাপদাদাই ধৰ্মৰাজৰ দ্বাৰা 100 গুণ, পদমগুণ শাস্তি দিয়ে। ইয়াৰ পৰা কেতিয়াও অব্যাহতি দিব নোৱাৰে, দয়াশীল হ'ব নোৱাৰে কিয়নো পিতাৰ সৈতে সম্বন্ধ ছিঙিলে সেইবাবেতো কাৰোবাৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হ'ল। পৰমাত্ম প্ৰভাৱৰ পৰা ওলাই আত্মসকলৰ প্ৰভাৱত অহা অৰ্থাৎ পিতাক নাজানিলে, চিনি নাপালে। এনেকুৱা সকলৰ আগত পিতাই পিতাৰ ৰূপত নহয় ধৰ্মৰাজৰ ৰূপত আছে। য'ত পাপ থাকে ত'ত বাপ (পিতা) নাথাকে। গতিকে এলেছ্ৱা নহ'বা। ইয়াক সৰু কথা বুলি নাভাবিবা। সেয়াও কাৰোবাৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হোৱা, কামনা অৰ্থাৎ কাম বিকাৰৰ অংশ হয়। কামনা অবিহনে প্ৰভাৱিত হ'ব নোৱাৰে। সেই কামনাও কাম বিকাৰ হয়। মহাশত্ৰু হয়। ই দুটা ৰূপত আছে। কামনাই হয় প্ৰভাৱিত কৰিব নহ'লে দুখ-কষ্ট দিব সেয়েহে যেনেকৈ শ্লোগান লগোৱা- "কাম বিকাৰ নৰকৰ দুৱাৰ"। তেনেকৈ এতিয়া নিজৰ জীৱনৰ প্ৰতি এইটো ধাৰণা কৰা যে যিকোনো প্ৰকাৰৰ খন্তেকীয়া কামনা মৃগতৃষ্ণাৰ সমান প্ৰবঞ্চক হয়। কামনা অৰ্থাৎ প্ৰবঞ্চিত হোৱা। এনেকুৱা চোকা দৃষ্টিধাৰীসকল এই কাম অৰ্থাৎ কামনাৰ ওপৰত কালীৰ ৰূপ ধাৰণ কৰা। স্নেহী ৰূপ নল'বা, বেচেনা হয়, ভাল হয়, অলপ-অলপ আছে, ভাল হৈ যাব। নহয়! বিকৰ্মৰ ওপৰত বিকট ৰূপ ধাৰণ কৰা। আনৰ প্ৰতি নহয় নিজৰ প্ৰতি, তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ কৰি ফৰিস্তা হ'ব পাৰিবা। যোগ যদি নালাগে তেন্তে পৰীক্ষা কৰা- নিশ্চয় কিবা লুকাই থকা বিকৰ্মই নিজৰ ফালে টানে। ব্ৰাহ্মণ আত্মা আৰু যোগ নালাগে, এয়া হ'ব নোৱাৰে। ব্ৰাহ্মণ মানেই এজনৰ হয়, এজনেই হয়। তেন্তে ক'লৈ যাব? একোৱেই নাই তেন্তে ক'লৈ যাব? অচ্ছা!

কেৱল ব্ৰহ্মচৰ্য নহয় কাম বিকাৰৰ আৰু সতি-সন্তান আছে। বাপদাদা এটা কথাত বহুত আচম্বিত হয়। ব্ৰাহ্মণে কয়, ব্ৰাহ্মণ আত্মাৰ প্ৰতি বিকাৰী দৃষ্টি, বৃত্তি যায়। এয়া কূল কলংকিত কৰাৰ কথা। বেহেনজী বা ভাইজী বুলি কোৱা আৰু কি কৰিব লাগে! লৌকিক ভগ্নীৰ প্ৰতি যদি বেয়া দৃষ্টি যায়, সংকল্পও উদয় হয় তেন্তে তাক কূল কলংকিত কৰা বুলি কোৱা হয়। ইয়াত কি বুলি কোৱা হ'ব? এটা জন্মৰ নহয় কিন্তু জন্ম-জন্মান্তৰৰ বাবে কলংক লগাওঁতা। ৰাজ্য ভাগ্যক লথিয়াই দিওঁতা। এনেকুৱা পদমগুণ বিকৰ্ম কেতিয়াও নকৰিবা। এয়া বিকৰ্ম নহয় মহা বিকৰ্ম সেয়েহে ভাবা, বুজা, চম্ভালা। এই পাপেই যমদূতৰ দৰে লাগি ধৰিব। এতিয়া হয়তো ভাবিব পাৰা বহুত মজাত আছো, কোনেনো দেখিছে, কোনেনো জানে কিন্তু পাপৰ ওপৰত পাপ বাঢ়ি যায় আৰু এই পাপেই খাবলৈ আহিব। বাপদাদাই জানে যে ইয়াৰ ৰিজাল্ট (ফলাফল) কিমান কাঢ়া হয়। যেনেকৈ শৰীৰেৰে কোনোবাই যন্ত্ৰণাত চাটি-ফুটি কৰি শৰীৰ ত্যাগ কৰে সেইদৰে বুদ্ধিও পাপত চাটি-ফুটি কৰি শৰীৰ এৰিব। সদায় সন্মুখত এই পাপৰ যমদূত থাকে। অন্তিমৰ অৱস্থা ইমান কাঢ়া হয় সেয়েহে বৰ্তমানত ভুলতো এই পাপ নকৰিবা। বাপদাদাই কেৱল সন্মুখত বহি থকা সন্তানসকলক কৈ থকা নাই কিন্তু

চাৰিওফালৰ সন্তানসকলক সমৰ্থ কৰি আছে। খবৰদাৰ, হুচিয়াৰ কৰি আছে। বুজিলা-এতিয়ালৈকে এইটো কথাত দুৰ্বলতা যথেষ্ট আছে। অচ্ছা।

সকলো নিজৰ প্ৰতি ইংগিতেৰে বুজোতা, সদায় নিজৰ বিকল্প আৰু বিকৰ্মৰ ওপৰত কালী ৰূপ ধাৰণ কৰোঁতা, সদায় ভিন্ন ভিন্ন প্ৰবঞ্চনাৰ পৰা ৰক্ষা পৰোঁতা, দুখৰ পৰা ৰক্ষা পৰোঁতা, শক্তিশালী আত্মাসকলৰ প্ৰতি বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

নিৰ্বাচিত বিশেষ অব্যক্ত মহাবাক্য

পিতা ব্ৰহ্মাৰ খোজত খোজ দিওঁতা ব্ৰহ্মাচাৰী হোৱা

ব্ৰহ্মাচাৰী অৰ্থাৎ ব্ৰহ্মা পিতাৰ আচৰণ অনুসৰি চলোতা। সংকল্প, বাণী আৰু কৰ্মৰূপী খোজ স্বাভাৱিকভাবে ব্ৰহ্মা পিতাৰ খোজত খোজ হওঁক, যাক পদচিহ্ন (footprint) বুলি কোৱা হয়। প্ৰত্যেক খোজত ব্ৰহ্মা পিতাৰ আচৰণ দেখা দিয়ক অৰ্থাৎ এই মন-বাণী-কৰ্মৰ খোজ ব্ৰহ্মাচাৰী হওঁক, এনেকুৱা যি ব্ৰহ্মাচাৰী হয় তেওঁৰ চেহেৰা আৰু চলন সদায় অন্তৰ্মুখী আৰু অতিন্দ্রিয় সুখৰ অনুভৱ কৰাব। ব্ৰহ্মাচাৰী তেওঁ হয় যাৰ প্ৰত্যেক কৰ্মৰ দ্বাৰা পিতাৰ কৰ্ম দেখিবলৈ পোৱা যায়। বাণী, ব্ৰহ্মাৰ বাণীৰ সমান হওঁক, উঠা-বহা, চোৱা, চলন - সকলো সমান হওঁক। ব্ৰহ্মা পিতাই যি নিজৰ সংস্কাৰ গঢ়ি তুলিলে আৰু শৰীৰৰ অন্ততো সোঁৱৰাই দিলে - নিৰাকাৰী, নিৰ্বিকাৰী, নিৰহংকাৰী - এয়াই ব্ৰাহ্মণসকলৰ স্বাভাৱিক সংস্কাৰ হওঁক, তেতিয়া কোৱা হ'ব ব্ৰহ্মাচাৰী। স্বভাৱ-সংস্কাৰত পিতাৰ সমান নবীনতা হওঁক। 'মোৰ স্বভাৱ' নহয় কিন্তু যি পিতাৰ স্বভাৱ সেয়াই মোৰ স্বভাৱ।

পবিত্ৰতাৰ ব্ৰত কেৱল ব্ৰহ্মচৰ্যৰ ব্ৰত নহয় কিন্তু ব্ৰহ্মাৰ সমান প্ৰতিটো বাণীত পবিত্ৰতাৰ প্ৰকম্পন (vibration) সমাহিত হৈ থাকক, এটি-এটি বচন মহাবাক্য হওঁক, সাধাৰণ নহয় - অলৌকিক হওঁক। প্ৰত্যেক সংকল্প পবিত্ৰতাৰ মহত্বযুক্ত হওঁক, প্ৰত্যেক কৰ্মত কৰ্ম আৰু যোগ অৰ্থাৎ কৰ্মযোগী অনুভৱ হওঁক - ইয়াকে কোৱা হয় 'ব্ৰহ্মচাৰী' আৰু 'ব্ৰহ্মাচাৰী'। এইটো সকলোৱে দেখিছে বা শুনিছে কিদৰে ব্ৰহ্মা পিতা সাধাৰণ শৰীৰত থকা সত্ত্বেও পুৰুষোত্তম অনুভৱ হৈছিল। এতিয়া অব্যক্ত ৰূপতো সাধাৰণতাত পুৰুষোত্তমৰ ৰেঙনি দেখা পোৱা। এইদৰে ফল' ফাদাৰ (পিতাক অনুসৰণ কৰা)। কাম সাধাৰণ হলেও স্থিতি মহান হওঁক। চেহেৰাত শ্ৰেষ্ঠ জীৱনৰ প্ৰভাৱ হওঁক। প্ৰত্যেক চলনৰ দ্বাৰা পিতাৰ অনুভৱ হওঁক - ইয়াকে কোৱা হয় ব্ৰহ্মাচাৰী।

যিদৰে ব্ৰহ্মা পিতাৰ স্নেহ বিশেষ মুৰুলীৰ প্ৰতি আছিল সেয়েহে মুৰুলীধৰ হ'ল। ভৱিষ্যতে কৃষ্ণৰ ৰূপতো মুৰুলীয়েই চিন হিচাপে দেখুৱায়। গতিকে যাৰ প্ৰতি পিতাৰ স্নেহ আছিল তাৰ প্ৰতি স্নেহ ৰখা - এয়াই স্নেহৰ চিন। ইয়াকে কোৱা হ'ব ব্ৰহ্মা পিতাৰ স্নেহী অৰ্থাৎ ব্ৰহ্মাচাৰী। যিয়েই কৰ্ম কৰা কৰ্মৰ আগত, বাণীৰ আগত, সংকল্পৰ আগত পৰীক্ষা কৰা যে এইয়া ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হয়নে? পিছত সংকল্পক স্বৰূপত আনা, মুখেৰে কোৱা, কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰে কৰ্ম কৰা। এনেকুৱা নহয় যে ভবাতো নাছিলো কিন্তু হৈ গ'ল। ব্ৰহ্মা পিতাৰ বিশেষত্ব বিশেষ এয়াই যে যি ভাবিলা সেয়া কৰিলা, যি মুখেৰে উচ্চাৰণ কৰিলা সেয়া কৰিলা, এনেকৈ ফল' ফাদাৰ কৰোঁতাসকলহে ব্ৰহ্মাচাৰী হয়।

যিদৰে ব্ৰহ্মা পিতাই নিশ্চয়ৰ আধাৰত, আত্মিক নিচাৰ আধাৰত নিশ্চিত ভাৱীৰ (ড্ৰামা অনুসৰি হ'বলগীয়া) জ্ঞাত হৈ চেকেণ্ডত সকলো সফল কৰি দিলে; নিজৰ কাৰণে নাৰাখিলে, সফল কৰিলে। যাৰ প্ৰত্যক্ষ প্ৰমাণ দেখিলা যে অন্তিম দিনলৈকে শৰীৰেৰে পত্ৰ-ব্যৱহাৰৰ দ্বাৰা সেৱা কৰিলে, মুখেৰে মহাবাক্য উচ্চাৰণ কৰিলে। অন্তিম দিনতো সময়, সংকল্প, শৰীৰক সফল কৰিলে। গতিকে ব্ৰহ্মাচাৰী অৰ্থাৎ সকলো সফল কৰোঁতা। সফল কৰাৰ অৰ্থই হ'ল- শ্ৰেষ্ঠৰ ফালে লগোৱা। যিদৰে ব্ৰহ্মা পিতা সদায় হৰ্ষিত আৰু গম্ভীৰ - দুয়োটাৰে ভাৱসাম্যতাৰ একৰস স্থিতিত থাকিল,

তেনেকৈ ফল' ফাদাৰ। কেতিয়াও কোনো কথাত বিভ্রান্ত নহ'ব আৰু কেতিয়াও কোনো কথাত মুড (স্থিতি) সলনি নকৰিবা। সদায় প্ৰত্যেক কৰ্মত ব্ৰহ্মা পিতাক ফল' কৰিবা তেতিয়া কোৱা হ'ব ব্ৰহ্মাচাৰী।

ব্ৰহ্মা পিতাৰ সকলোতকৈ প্ৰিয় শ্লোগান আছিল - "মিতব্যয়িতাবে প্ৰসিদ্ধ হোৱা"। গতিকে কম খৰচেৰে প্ৰসিদ্ধ হৈ দেখুওৱা। খৰচ কম হওঁক কিন্তু তাৰ পৰা যি প্ৰাপ্তি হ'ব সেইয়া বহুত ভাল হওঁক। কম খৰচত কাম বেছি হওঁক। এনাৰ্জী বা সংকল্প যাতে বেছি খৰচ নহয়। মুখৰ বাণী কম হওঁক কিন্তু সেই কম বাণীত স্পষ্টীকৰণ বেছি হওঁক। সংকল্প কম হওঁক কিন্তু শক্তিশালী হওঁক - ইয়াকে কোৱা হয় - "মিতব্যয়িতাবে প্ৰসিদ্ধ হোৱা" অথবা মিতব্যয়িতাৰ অৱতাৰ।

যি দৰে ব্ৰহ্মা পিতাই - "এজন পিতা দ্বিতীয় কোনো নাই" - এইটো প্ৰেক্ষিকেলত কৰ্ম কৰি দেখুৱালে। এইদৰে পিতাৰ সমান হোৱাসকলকো ফল' কৰিব লাগে। ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান এয়াই দৃঢ় সংকল্প কৰিবা যে কেতিয়াও অন্তৰেৰে দুখী নহওঁ সদায় আন্তৰিক সুখত থাকিম। মায়াই অস্থিৰ কৰিব বিচাৰিলেও অস্থিৰ হ'ব নালাগে। যদি মায়ী হিমালয়ৰ সমান বিশাল ৰূপতো আহে তেন্তে সেই সময়ত ৰাস্তা নুলিয়াবা, উৰি যাবা। চেকেণ্ডত উৰন্ত কলাধাৰীসকলৰ বাবে পাহাৰো কপাহ হৈ যাব।

তোমালোকে সাকাৰ ব্ৰহ্মা পিতাৰ পবিত্ৰতাৰ ব্যক্তিত্ব স্পষ্টকৈ অনুভৱ কৰিছিল। এয়া তপস্যাৰ অনুভৱৰ চিন। এনেকৈ এই ব্যক্তিত্ব এতিয়া তোমালোকৰ চেহেৰা আৰু চৰিত্ৰৰ দ্বাৰা আনে অনুভৱ কৰক। ব্ৰহ্মা পিতা সাকাৰ ৰূপত কৰ্মযোগীৰ প্ৰতীক হয়। কোনোবা যিমনেই ব্যস্ত হওঁক কিন্তু ব্ৰহ্মা পিতাতকৈ বেছি ব্যস্ত আৰু কোনো হ'ব নোৱাৰে। যিমনেই দ্বায়িত্ব নাথাকক কিন্তু ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান দ্বায়িত্ব কাৰো ওপৰত নাই। গতিকে যিদৰে ব্ৰহ্মা পিতাই দ্বায়িত্ব পালন কৰিও কৰ্মযোগী হৈ থাকিল, নিজকে কৰণহাৰ (কৰোঁতা) বুলি ভাবি কৰ্ম কৰিলে, কৰাওঁতা বুলি নাভাবিলে। এনেকৈ ফল' ফাদাৰ। যিমনেই ডাঙৰ কাৰ্য নকৰা কিন্তু এনেদৰে ভাবিবা যিদৰে নচাওঁতাই নচুৱাই আছে আৰু আমি নাচি আছো তেতিয়া ভাগৰি নপৰিবা।

***বৰদান:-** সত্যতাৰ শক্তিৰ দ্বাৰা সদায় আনন্দত নাচি থাকোঁতা শক্তিশালী মহান আত্মা হোৱা

কোৱা হয় যে "সত্যত থাকিলে নাচি থাকে"। সঁচা অৰ্থাৎ সত্যতাৰ শক্তিধাৰীজন সদায় নাচি থাকিব। কেতিয়াও মূৰ্ছিত নহ'ব, বিভ্রান্ত নহ'ব, ভয় নাখাব, দুৰ্বল নহ'ব। তেওঁ আনন্দত সদায় নাচি থাকিব। শক্তিশালী হ'ব। তেওঁৰ সন্মুখীন হোৱাৰ শক্তি থাকিব, সত্যতা কেতিয়াও অস্থিৰ নহয়, অটল হয়। সত্যতাৰ নাওঁ দোলে কিন্তু নুড়বে। গতিকে সত্যতাৰ শক্তিক ধাৰণ কৰোঁতা আত্মাহে মহান হয়।

***শ্লোগান:-** ব্যস্ত মন-বুদ্ধিক চেকেণ্ডত ষ্টপ (সংযত) কৰি লোৱাটোৱেই হৈছে শ্ৰেষ্ঠ অভ্যাস।

ওঁম্ শান্তি!!

ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হ'বৰ বাবে বিশেষ পুৰুষাৰ্থ

যি দৰে ব্ৰহ্মা পিতাই সদায় পৰমাত্ম প্ৰেমত লবলীন হৈ থাকিল সেইদৰে তোমালোকৰ ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ আধাৰ হৈছে পৰমাত্ম প্ৰেম। প্ৰভু প্ৰেমেই তোমালোকৰ সম্পত্তি। এই প্ৰেমেই ব্ৰাহ্মণ জীৱনক আগবঢ়াই নিয়ে সেয়েহে সদায় প্ৰেমৰ সাগৰত লবলীন হৈ থাকা।